

Kinek a fejére?

A téli témákat menetrend szerinti pontossággal meghozza a tél. Nem közzöltünk olvasói leveleket a hóeltakarításról — ne „kísértsük az eget” — jó, hogy most nem esik! — de nincs igazán annak a kedves olvasónknak, aki azt írja, hogy csak a Délmagyar hasábjain készültek fel az illetékesek a télre. Mert az idén nem írtunk erről, szóval: még itt se készültek fel. Az ereszelekről, pontosabban a látványos, ámbar annál veszélyesebb jégcsapokról Hopka János (Lenin krt. 51.) olvasónkkal együtt valljuk: nem biztos, hogy vallásos, aki mostanság Szegeden az ég felé fordul. Valószínű, hogy a jégcsapokat, vagy a tetőkről lelógó hótakarót kémleli. Ovadjunk a gonosztól!

Három ház — két panasz

A Bokor utcai társasházak ügyében két levelet is kaptunk. A lakóbizottság elnöke, Juhász András (Bokor u. 9. II. ép.) leírja, hogy karácsony óta sem vitték el a háziszemetet, sőt telefonbejelentéseikre enyhén szólva barátságosan válaszokat kapnak, de arról szó sem esik, hogy az el nem végzett szolgáltatás díját ne is fizessék.

A Városgazdálkodási Vállalat művezetője, Kovács Ferenc a panasz meghallgatása után arra hivatkozott, hogy alig győzik a munkát, a sok salak miatt 570—600 köbméter szemetet szállítanak, holott nyáron ugyanannyi kocsival 220—230 köbmétert kell elhordaniuk, ráadásul most az utak is rosszabbak. Lehet, hogy sok ház előtt jönnek látszik az úttest, de olyan kocsival,

Mosolyblokk helyett

Az újszegedi ABC-áruház szöke pénztáros kislányának versben mond köszönetet Nagy Sándorné (Odesza, 28. II. em., 7.). Talán nem haragszik, ha prózában közvettjük — ezt viszont szívesen

Nem „kési le” az egyetemet

B. József fiát — a középiskola elvégzése után azonnal — előfelvétellel felvették a szegedi egyetemre. Most azonban katonára a fia, és azután érdeklődik levélírónk, hogy mikor szerelhet majd le.

Tarján — legyen Tarján!

Nem az első eset, hogy utca, vagy városrész elnevezésére, „átkeresztelésére” javaslatot tesznek olvasóink, mint most dr. Praefort László (Tarján, 306/B I. em. 5.). Azt írja, hogy Tarján városrészt nevezzük el Radnóti Miklósról. Igazat adunk abban, hogy szebb környék is viselhetné Szegeden a mártírköltő nevét, mint a mostani kis utca, de nem értünk egyet azzal, hogy a Tarján elnevezés nem ápolandó hagyomány. Eppen olyan régi elnevezése Szeged egyik területének, mint Rókus vagy Gedő, sőt szebb is azoknál. Anonymus a hét honfoglaló magyar törzs egyikének írja a Tarján törzset. Kötődött, hogy éppen környékünkön hirdettek megálljt őseink, kár lenne hát éppen nekünk megtagadni ezt a szép, ősi nevet.

Az viszont csakugyan nem

Rovatunk munkáját igen megnehezíti, hogy sok a névtelen levél. Minden levelet elolvisszunk és segíteni szeretnénk sokszor azoknak is, akik fontos ügyben szólva, nem merték nevükkel hitelesíteni mondandójukat, bár ritka az olyan eset, amikor okkal nem meri aláírni valaki a levelet. Van viszont olyan eset — mint a közelmúltban egy jogi tanácsot kérő levélírónk ügye —, amikor egy azonnali telefonvonalas időben ért volna, de meri nem volt cím, panaszosunk „lecsúszott” a fellebbezési lehetőségről. Meglepő, hogy egyszerű, hétköznapi kérdésekhez sem adják nevüket sokan. Miért fél aláírni levelet az, aki azt kérdezi, hogy mikor lesz megint borítékos sorsjegy? Vagy: elveheti-e személyazonosságát igazolványát tőle nem hivatalos személy? — kérde egy olvasónk, névtelenül. (Egyébként: nem! Kérjük, olvassa el a személyazonossági igazolvány 30. oldalának 11. pontját! Ha ilyen megtörtént Önnel, jelentse a rendőrségnek.)

Sok feladatunk mellett nem tudunk vállalkozni arra, hogy nyomozgassunk dolgok, esetek és személyek után. Úgy véli, ha nem bíznak bennünk annyira, hogy nevüket is aláírják, az sem lehet nagyon fontos, hogy ügyükkel foglalkozzunk. Álláspontunk továbbra is az: a bátor, egyenes kiállásnak nálunk élettere van, s mindenkinek feladata is, hogy nyíltan, s nem pedig névtelenül mondja el véleményét.

„Nincs, aki kihordja”

Jólesett olvasni Bálint György (Szőreg, Szabadság u. 12.) olvasónk levelét. Talán nem haragszik meg érte, hogy ezt mondjuk, hiszen panaszkodott. Persze nem panaszanak örülünk, mert az súlyos. Sok bosszúságot okoz neki és másoknak is Szőregen, hogy nem viszik ki időben a Délmagyarországot, és a többi lapokat. Rendszeresen másnap kapja meg, de az ünnepi számainkat maig sem láthatta. A postán reklamációjára azt felelték: „Nincs, aki kihordja.”

Kiadóhivatalunkhoz is érkezett panasz, a napilapok, és hetilapok tömegét nem tudják kézbesíteni Szőregen. A postától mi is mindig

ugyanazt a választ kapjuk: nincs kézbesítő. De mikor kapunk már egyszer megnyugtató választ? — kérdezzük most már mi is a postától.

Hogy mégis mi az, aminek örültünk? Az, hogy ilyen körülmények között is ragaszkodnak lapunkhoz olvasóink, előfizetőink. Szerkesztőségünk igyekszik munkájával rászolgálni ragaszkodásukra, azért is, hogy megtartsuk régi előfizetőinket, s azért is — amit különben lapunk emelkedő példányszáma mutat —, hogy új és új olvasókat szerezzünk. Ehhez azonban a postások segítsége is szükséges, hogy ne forduljanak elő olyan kézbesítési gondok, mint Szőregen.

Róka-móka

Kíméletlen írtóhadjáratot hirdettünk a rókaik ellen — veti szemünkre egy budapesti olvasónk, Bosnyákovits Mátyás (Budapest, XVII. Rákossziget, XII. utca 4/a). A róka-komák védelmében idéz az Elet és Tudomány kiskönyvtára Hasznos és káros vademlősök című művéből, ahol a mesékkel ellentétben a rókának igen pozitív ténykedéseiről olvas-

Betyárbútor?

„Nem emlékszem, hogy írt volna már arról a Délmagyarországról, amiért most felháborodtam” — kezdi levelét Balogh Sándorné (Lenin krt. 52.). Aztán részletesen leírja, min háborodott fel. „Nálunk az irodában a földre hamuznak, ki is égették már a szőnyeget, a lábát senki sem törli le, mielőtt bejön, s hogy a kávéspohár föltja ott marad a poltitúros asztalokon, már nem is szokatlan.” És még sorol több példát is arra, mennyire nem vigyáznak a vállalati bútordarabokra, mennyire nem érzik az emberek, hogy valami közük lenne hozzá. Olvasónk szóval tette ezt egy munkatársának, s még öt nevet is kiírta. „Pedig kevés ember hamuzik a szőnyegre otthonában, vagy járkál sáros cipővel. Akkor miért teszi szívifájdalom nélkül munkahelyén?” — írja.

Bizony nem írtunk még erről, pedig nem mindenki gondolkozik még így a közös vagyonról, mint olvasónk.

zitiv ténykedéseiről olvashatunk: pocokdús időszakban 30—40. pockot, egeret fal fel naponta, vagyis 10 ezernél több kártevőtől szabadít meg évente bennünket a ravaszdi. Jól van róka-koma, csak aztán szíveskedj a baromfiólat elkerülni, a vesztiséget nem terjeszteni — aztán nem bánjuk, át lehet írni még a mesekönyvet is.

Paprika és gázpalack

A paprika a gázpalack mellé csak postánkbán kerülhetett — ugyanis ebben a két ügyben kaptunk választ a héten az illetékesektől. Megírtuk, hogy nem kapni Szegeden csipős paprikát, erre a Szegedi Paprikafeldolgozó Vállalat közölte, hogy vállalatuknál mindenféle minőségű paprika van, kizárólag a kereskedelem megrendelésén múlik, hogy eljusson az üzletekbe is.

Több olvasónk írt már arról, hogy sokáig kell várni, arra, hogy háztartásuk gázt kaphasson. A vállalat leírja: „A gázenergia-felhasználás 1969 július 1-én megjelent gáztörvény értelmében engedélyhez kötött. Azt, hogy hány készülék helyezhető üzembe, az Országos Kőolaj és Gázipari Tröszt határozta meg, s a keretszám alapján csak az 1970. július 15-ig bejelentett készülékeket tudtuk bekapcsolni. Hogy miért kellett néhány ígéretünket módosítani, arra csak azt válaszolhatjuk, hogy kilátásban volt egy olyan lehetőség, hogy bővíteni fogják az üzembe helyezhető készülékek keretszámát, s ezért sok igénylőt értesítettünk. Közben olyan nehézségek fordultak elő, hogy a felügyeleti szervünk kény-

telen volt visszavonni a keretbővítést, ezért sok megrendelő kérésének nem tudtunk eleget tenni. A Délmagyarországnak levelet írt Szegvári Sándornak válaszul: igénylése nyilván tartásunkban 2288. sorszám alatt szerepel és az üzembe helyezésre 1971. január 30-ig kerül sor.”

Színházi morzsák

Ráday Imre kiváló művész közreműködésével másorra tűzött G. B. Shaw CANDIDA című vígjátékát feltételezhetően sikeres előadása lesz a színháznak. A kiváló író — mint legtöbb művében — itt is saját korára problémáiról ad kemény és szellemes bírálatot. — Érdekességként hadd jegezzük meg, hogy a Candida Szegeden először 1932. április 8-án (Görög Sándor igazgatása alatt) került színre, a világot járó THE ENGLISH PLAYERS angol társulat előadásában. Ez volt az első alkalom, hogy angol színészek jelentek meg a szegedi színház rivaldaja előtt. A város színházjárárság közönsége előtt újdonság számba ment az angol nyelvű előadás, de mint a színház akkori komünikéi hirdették: „... az angol színészek játéka felejthetetlen élmény lesz azoknak is, akik nem tudnak angolul.” A bemutatót azért mégis félig télt nézőtér fogadta, s mint az egykori kritikusi írja: „... Legjobb tetszett Frank Reynolds Burgese alakítása, míg a társulat igazgatójának Edward Stirling Morell alakjának megformálásával nem mindig tudtunk egyet-érteni.” A darab többi szerepét Margaret Vaughan,

Sarastro és két úr Wiesbadenben

Mint a Délmagyarországról többször is beszámolt róla, Gregor József, a Szegedi Nemzeti Színház operatársulatának magánénekese két évre a Hesseni Állami Színházhoz szerződött. A Wiesbadenben működő operaházról azonban jóval szerződésének lejártá előtt — ugyancsak furcsa körülmények között — kénytelen volt megválni a fiatal énekessel. Hazatérésének körülményeiről a Magyar Hírlap január 17-i, vasárnapi száma közölt riportot: alább ezt az írást ismertettük, rövidítve.

Gregor József — akit egy nyugatnémet impresszárió előbb a Simone Boccaneróban hallott, majd Sarastroként gyönyörködött szép hangjában — 1970. szeptember 12-én lépett fel először a wiesbadeni színház színpadán a Seviliai borbély doktor Bartolójaként. Bemutatkozása nagy sikert aratott. A sikeres első, majd a hasonlóképp sikeres újabb fellépések után egy reggel Gregor József wiesbadeni, Riehl Strasse 19. szám alatti lakásának redőnyére fehér festékkel, jól láthatóan fölmázoltak egy horogkeresztet. Gregor vizes vödört fogott és a jogállam kellős közepén lemosta Hitler kései követőinek neki szánt — hiszen ablaka egy zárt udvarra nyílt — akasztófa-keresztjét.

Másnap, hétfőn este — aznap nem volt előadás — megzörgettek a Riehl strassei ház redőnyét. Két negyven év körüli férfi állt az ablaknál. Az egyik sokatmondóan hallgatott, de a másik, magyarul, rendkívül határozottan ezzel kezdte:

— Ugye, ön Gregor József... Vagy maradjon kint és adja le az iratait, vagy amilyen gyorsan csak lehet, hagyja el Németországot... Az ide-oda szaladgálást nem tűrjük... Nagyon jól tudjuk, miért van itt. Nem véletlen, hogy pontosan a Hesseni tartományi választások előtt jött vissza. Nem tűrjük, érti? És figyelmeztetjük, hogy látogatásunkat sehol, senkinek ne merészelje jelenteni...

És másnap, késő este is-

mét zörgettek a redőnyön. Odakint ismét a két ismeretlen férfi állt:

— Hogyan, hát maga még mindig itt van?

Gregor József alig mondott néhány mondatot, hogy ő itt hivatalos meghívás alapján, szerződésben van.

— Ha holnap este még mindig itt találjuk, nem fog tudni saját lábán távozni...

Gregor József másnap jegyet szerzett a legközelebbi gépre, sebtében összecsomagolt, írt néhány sort színházbeli barátjának, majd otthagyva a készenléti, anyagilag előnyös szerződését, kiutazott a repülőtérre. Amikor az útlevélvizsgálatra ment, egy hölgy — akit addig soha nem látott —, nem kis éllel hangjában, a háta mögött megszólalt:

— Jó utat kívánok, Gregor úr!

A Perihgyről egyenesen Szegedre utazott. Otthon vette észre, hogy idegességében Wiesbadenből nem hozta haza télikabátját, egy pár cipőjét, öltönyét... Annál inkább hozott egy-két tanulságot és néhány marandó emléket. Horogkereszt. Két fenyegető úr.

A ciklikó a Tannhäuser főpróbája után beszélgetett a Wiesbadenben történetekről Gregor Józseffel.

— Mi volt első gondolata, amikor meglátta a redőnyre festett horogkeresztet?

— Hogy nagyon rossz érzés, ha az embernek horogkeresztet mázolnak a redőnyére. En négy-öt esztendő voltam, amikor véget ért a háború. Személyes emlékeim tehát nincsenek a fasisztákról.

— Miért nem kért segítséget a wiesbadeni színházról? Vagy miért nem jelentette föl két támadóját az ottani rendőrségnek?

— Félttem. A két úrnak másodszor valóban arról kezdtem magyarázni, hogy miért nem tudtam még elutazni. És nem arról beszéltem, hogy kik ők, és milyen alapon fenyegetnek. Mindez összefügg odakint kialakult, sajátos lelkiállapotommal. En akkor éjszaka hallgattam a budapesti rádiót és abból megtudtam, hogy november 7-én Nyugat-Berlinben rálöttek a hősi emlékműnél őrt álló szovjet katonákra. Meg kell értenie, az a két férfi úgy lépett fel velem szemben már első látogatásukkor is, hogy félttem. A második este már semmi sem érdekelt, csak az, hogy haza... Meg a Haza, ahonnan el akartak csalni, ahova, amikor nem álltam kötélnek, visszavartak...

Karbantartási hiba okozta a robbanást

Mint már hírt adtunk róla, a Borsodi Vegyikombinát PVC-gyárának karbidacetilén-üzemében január 12-én robbanás történt. A robbanástól két dolgozó könnyebben, Gömze György kétszékkel pedig súlyosan megsérült, állapota változatlanul súlyos. A több nap óta tartó széles körű vizsgálat eredményei szerint a be rendezés javításánál karbantartási hiba történt. A felelősség megállapítása folyamatban van.

Üzenetek

Skót (Tolbuhin sgt. 19. sz.) aláírással érkezett levélre válaszoljuk: Foglalkoznánk ügyével, de előbb arról szeretnénk meggyőződni, hogy ez konkrét név, vagy pedig álcázott névtelenség. Kérjük, jelentkezézzék személyesen, vagy telefonon, mert így nem tudunk segíteni. Szerkesztőségünket a 13-535-ös telefonon hívhatják.

Ripály Mihályné (Tápe, Rákóczi u. 5.) a Novi Sad-i rádióban irandó levelét elég, ha a Rádió Novi Sad címmel adja fel.

Zsótér József (Kamarás út 1. sz.) panaszkodik, hogy hideg a színházban a III. emeleti rész. Több olvasónk viszont éppen az ellenkezőjét állítja: túl meleg van a színház földszinti nézőterén. Ha a földszint meleg, a harmadik emelet — a fizika törvényei szerint — csak még melegebb lehet. Lehet, hogy az említett előadás alkalmával hideg volt.

Özv. Szántó Jánosné (Római krt. 37. sz.) levelét továbbítottuk a Népi Ellenőrző Bizottsághoz, ahol intézkednek és választ kap.

Jenő István